

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

14 FEBRUARIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 07 (888) † ANUL 18

STĂRUNȚA FEMEII CANANEENCE

- „Mare este credința ta; fie ție după cum vorești” -

Cu toate că cele spuse de Mântuitorul nostru Iisus Hristos sunt atât de multe și atât de puternice, totuși noi ne îngrijim de cele de pe pământ, iar de cele din ceruri deloc. Am răsturnat rânduiala. Luptăm pe două căi împotriva poruncilor lui Hristos. Și iată cum! Hristos ne spune: „Nu căutați deloc cele de aici!”, dar noi pe acestea le căutăm neîncetat. Hristos ne spune: „Căutați pe cele cereștii!”, dar noi nu le căutăm nici o clipă, ci pe cât de mare ne e grija pentru cele lumești, tot pe atât de mare ne este nepăsarea pentru cele duhovnicești. Acest aspect nu poate merge la nesfârșit și nici nu poate rămâne pentru totdeauna așa. Disprețuim poruncile lui Hristos zece zile, douăzeci de zile, o sută de zile, dar odată și odată tot trebuie să plecăm de pe lumea aceasta și să cădem în mâinile Judecătorului! Nu este nici un păcat care să nu fie biruit de puterea pocăinței, adică de harul lui Hristos. Să ne schimbăm numai și-L vom avea pe Iisus Hristos alături de noi! De vrei să fii bun, nimeni nu te împiedică! Dumnezeu vrea să te mântuiască, nu cu sila sau cu forța, ci cu buna ta voie. Dumnezeu nu va vrea să te țină cu obligat lângă El; ci dimpotrivă, dacă vrei să te apropii de Dumnezeu, El nu te părăsește, orice ar face diavolul. De

multe ori, noi suntem pricina pieririi noastre; că nici nu ne apropiem de Dumnezeu, nici nu ne întâlnim cu Dumnezeu, nici nu-L rugăm cum trebuie; ci, chiar când ne apropiem de

Dumnezeu, n-o facem ca niște oameni care avem nevoie de ajutorul Lui, nici cu credința trebuitoare, nici ca niște oameni care Îi cerem, ci facem totul căscând și dormind. Și totuși Dumnezeu vrea să fie rugat de noi; ba încă îți mai și mulțumește când Îi rogi. El este singurul datornic care-ți mulțumește când îi ceri și-ți dă ceea ce nu l-ai împrumutat. Dacă te vede cerând cu stăruință, îți dă și ce n-a luat de la tine; dar dacă te vede trândav, amână și El, nu pentru că nu vrea să dea, ci pentru că-l place să fie rugat de noi. De aceea a spus și pilda cu prietenul acela care s-a dus noaptea și a cerut pâine și pilda cu judecătorul acela care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. Și nu s-a mărginit numai la pilde, ci a arătat asta și cu fapta, când a dezlegat pe femeia cananeancă, după ce-i dăduse mare dar. Prin femeia cananeancă Dumnezeu a arătat că dă celor ce cer stăruitor chiar cele ce nu li se cuvin. Că a spus Domnul: „Nu este bine să iei pâinea fiilor și s-o arunci câinilor”. → →

Totuși Domnul i-a dat, pentru că a cerut cu tărie. Iar iudeilor le-a arătat că acelora trândavi nu le dă nici pe cele ale lor; că iudeii n-au primit nimic, ci au pierdut și pe cele ale lor. Iudeii, pentru că n-au cerut, nici pe ale lor nu le-au primit; femeia cananeancă, însă, pentru că a cerut cu tărie, a putut să capete cele străine. Și câinele a primit cele cuvenite fiilor. Atât de bun lucru este stăruința! Oricine ai fi, dacă stăruie, vei trece înaintea fiului trândav! Pe cele pe care nu le poate săvârși prietenia, pe acelea le duce la bun sfârșit stăruința. Dumnezeu îți răspunde imediat dacă-L rogi des! Dacă nu pentru prietenie, pentru stăruință! Nici dușmănia, nici timpul nepotrivit și nici altceva nu-ți sunt piedică! Să nu spui: „Sunt nevrednic! Nu mă rog!” Și cananeanca era nevrednică! Să nu spui: „Am multe păcate! Nu pot să-L rog că e mâniat pe mine!” Dumnezeu nu se uită la nevrednicia ta, ci la sufletul tău. Dacă văduva a înduplecat pe judecătorul care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina, cu mult mai mult rugăciunea ta continuă va îndupleca pe bunul Dumnezeu. Să te apropii de El chiar dacă nu-l ești prieten și să-i ceri chiar dacă n-ai dreptul, chiar dacă ai risipit toată averea părintească și de multă vreme nu te-ai mai arătat în fața Lui, chiar dacă ești fără de cinste, chiar dacă ești în urma tuturor, chiar dacă e mâniat și supărat pe tine! Arată-l că vrei să l te rogi și să te reîntorci la El; vei primi totul și vei stinge îndată și mânia și osânda. Vei zice: „Iată mă rog și n-am nici un câștig!” Da, pentru că nu te rogi cum se rugau aceia, așa cum se ruga cananeanca. De exemplu, ca acela care s-a dus la prietenul său în miezul nopții, ca văduva care supăra neîncetat pe judecător, ca fiul care a risipit toată averea tatălui său. Dacă te-ai ruga ca ei, ai căpăta îndată. Dumnezeu nu vrea să te pedepsească pentru insulte, ci să te vadă că te pocăiești, că te rogi! Să ne ajute Dumnezeu să prindem și noi atât de mult de dragoste de El, cât de mult ne iubește pe noi! Focul dragostei lui Dumnezeu caută numai prilejul; dacă-i dai prilej să scânteieze puțin, aprinzi întreaga flacără a binefăcătoarei Sale iubiri. Dumnezeu nu se supără că este insultat, ci se supără că tu ești cel care-L insultă și că te porți ca un om necugetat. S-a spus nu fără îndreptățire că fiica femeii cananeence este chiar sufletul nostru greu încercat de provocări de toate felurile, din toate părțile și în tot timpul. Diavolul nu suportă să ne știe a fi a lui Dumnezeu și vrea să ne închinăm și să-i slujim lui. Pentru sufletul nostru plin de păcate, rugăciunea este vitală ca aerul și rămâne astfel și atunci când, dobândind sănătatea, își urmează drumul spre „urcușurile” pe care Domnul le-a pus în inima omului. În cele din urmă, toate cererile noastre iau drumul către rugăciunea Împărătească în care cerem lui Dumnezeu să se facă voia Sa „precum în cer, așa și pe pământ”. Să încercăm a înlocui trecutul cu prezentul continuu spre a gusta din bucuria negrăit de sfântă de a fi „contemporani cu Dumnezeu”.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care sunt roadele dragostei?

Răspuns: 1. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu: „Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește” (Ioan 14, 21); 2. Ferirea de păcat: „Nu este nici un păcat pe care întocmai ca focul să nu-l ardă puterea cea mare a dragostei. Mai ușor poate rezista o uscătură nebăgată în seamă, decât păcatul, la puterea dragostei” (Sf. Ioan Gură de Aur); 3. Cine iubește pe Dumnezeu este ascultat în rugăciunile sale și se bucură de bunătatea Lui: „Cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El” (1 Corinteni 2, 9); 4. Liniștea sufletească, răbdarea în vreme de încercare, iertarea, blândețea, pacea și bună-voirea între oameni: „Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea toate le rabdă” (1 Corinteni 13, 4-7); 5. Odrăsește mântuirea sufletului: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Luca 10, 25-28). Pentru astfel de roade, dragostea creștină este cu adevărat „legătura desăvârșirii” (Coloseni 3, 14) și „împlinirea legii” (Romani 13, 10). Văzând însemnătatea covârșitoare a dragostei, creștinul trebuie să-și dea silința să o păstreze, să o întărească în sufletul său și să o sporească în viața sa. Aceasta se face întâi prin lucrarea harului dumnezeiesc, după cuvântul Mântuitorului: „Fără Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5). Dar creștinul are datoria să lucreze și să se folosească de toate mijloacele care pot înmulți dragostea.

Întrebare: Prin ce mijloace creștinul își poate întări dragostea?

Răspuns: 1. Cugetarea asupra dragostei nemărginite a lui Dumnezeu față de lume, pentru mântuirea căreia Și-a jertfit pe Unicul Său Fiu; 2. cunoașterea cât mai temeinică a învățaturii creștine; 3. rugăciunea stăruitoare și fierbinte către Dumnezeu; 4. împărtășirea cu Sfintele Taine; 5. râvna de a împlini voia lui Dumnezeu și a se feri de păcat; 6. cunoașterea și urmarea vieții Mântuitorului; 7. lupta împotriva iubirii semețe de sine și împotriva alipirii pătimașe de bunurile pământești; 8. facerea de bine față de aproapele.

Întrebare: Care sunt păcatele împotriva dragostei creștine?

Răspuns: Fiecare păcat este îndreptat împotriva dragostei, fiindcă această virtute este temeliea vieții creștine și porunca cea mai de seamă pentru creștin. Dar, întrucât dragostea este și o virtute deosebită, sunt și păcate îndreptate direct împotriva ei: 1. ura față de Dumnezeu, adică împotrivirea cu dușmănie față de învățătura Sa și față de rânduielile bisericești, socotindu-L pe El răzbunătorul nedrept al fărădelegilor; 2. împietrirea inimii față de primirea mijloacelor puse la îndemâna creștinului pentru mântuirea sa; 3. invidia față de aproapele care stăruie în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu; 4. fățărnicia, prin care cineva se arată că iubește pe Dumnezeu, dar numai cu vorba; 5. iubirea de sine peste măsură (egoismul); 6. alipirea pătimașă de bunurile pământești: „rădăcina tuturor relelor - iubirea de argint”.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 17 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 19 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 20 februarie	08:00	Pomenirea celor adormiți
Duminică 21 februarie	07:00 11:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă

Pâinile din piatră

A fost odată o femeie foarte sărmană, care avea trei copii, și o femeie foarte bogată, care avea de asemenea trei copii. Cea bogată era așa de zgârcită, că niciodată nu dădea ceva de pomană și celei sărace. Într-o zi, femeia săracă nu avea din nou pâine pentru cei trei copii ai ei. Și copiilor le era foame. Atunci femeia săracă merse la cea bogată și-i spuse: „Dă-mi, te rog, o pâine pentru copii. Suferă cumplit de foame!” „Nici eu nu am pâine, îi spuse femeia bogată. Cum să-ți dau ție?”, „Dar dumneata ești bogată, spuse ea, sigur că mai ai niște bucăți de pâine uscată în dulap”. „Nu, spuse bogata. Dacă am chiar și numai o bucățică de pâine, atunci Dumnezeu s-o transforme în piatră!” Și săraca plecă cu lacrimi în ochi. După ce plecă femeia săracă, bogata le spuse copiilor ei: „Acum vă voi da câte o felie de pâine cu unt”. Și merse la dulap să ia pâinea. Dar toate pâinile din dulap erau pietre. „Asta nu face nimic”, spuse femeia bogată. Le dădu copiilor bani și un coș și le spuse: „Mergeți, copii, la brutar și cumpărați trei pâini proaspete!” Copiii merșeră, dar a trecut mult timp până s-au întors. „De ce ați stat așa de mult?”, întrebă femeia bogată. „Mamă, îi spuseră copiii, coșul de pâine era îngrozitor de greu”. Femeia deschise coșul și constată că și aceste pâini se transformaseră în pietre. Atunci se sperie. Numai că merse la brutar și cumpără pâine și prăjituri pentru femeia săracă. Îi duse, de asemenea, făină, carne și unt. „Femeie, îi spuse ea, de acum înainte nu voi mai fi egoistă niciodată. Dumnezeu a transformat toate pâinile mele în piatră. Ce bine ar fi dacă ele s-ar reface în pâini pentru a le putea mânca cu fii mei!” Apoi femeia bogată se duse acasă. Și iată, toate pietrele deveniră din nou pâini. Așa femeia bogată deveni bună față de cei săraci.

Omul modern, orb în fața adevărului

Un om s-a rătăcit în deșert și nu mai avea la el nici o provizie de mâncare și băutură. Deodată zări înaintea sa niște palmieri. Se auzea chiar și susurul unui râu. Dar el se gândi: „Asta-i doar o nălucă, o fata morgana. În realitate, aici nu se află nimic”. Descurajat și pe jumătate sărit din minți se prăbuși la pământ. Puțin timp după aceea trecură pe acolo doi beduini și-l găsiră mort. „Poți să înțelegi una ca asta?” spuse unul către celălalt. Așa de aproape de apă. Iar smochinele îi cresc aproape în gură! Cum a fost posibil așa ceva?” Și celălalt îi răspunse: „Acesta a fost un om modern, orb în fața adevărului”.

